

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

gama
imago®

SALLY

O insulă
numai a
noastră

NICHOLLS

Traducere din limba engleză de SIMONA TOROSCAI

O INSULĂ NUMAI A NOASTRĂ

I-am spus fratelui meu Jonathan că o să scriu o carte despre toate lucrurile care ni s-au întâmplat în ultimul an. Despre navele spațiale făcute acasă, despre lacătele sparte și polizoarele unghiulare, și despre mașina de spălat vase care a explodat, și despre insula care era deja bătrână când au ajuns vikingii, și despre comoara mătușii Irene, și despre toate lucrurile care s-au întâmplat înainte s-o găsim.

— O să fie super! i-am spus. Am găsit deja titlul. *O insulă numai a noastră!* Așa-i că-i grozav?

— Dar noi nu avem o insulă numai a noastră, a spus Jonathan. Oamenii o să creadă că e un fel de carte de aventuri pentru bogați! Și, când o s-o citească și n-o să găsească nicio insulă, o să te urască! O să-ți spargă geamul cu grenade!

I-am spus lui Jonathan că oamenii nu aruncă cu grenade în geam numai pentru că nu le place cum ți-ai intitulat cartea.

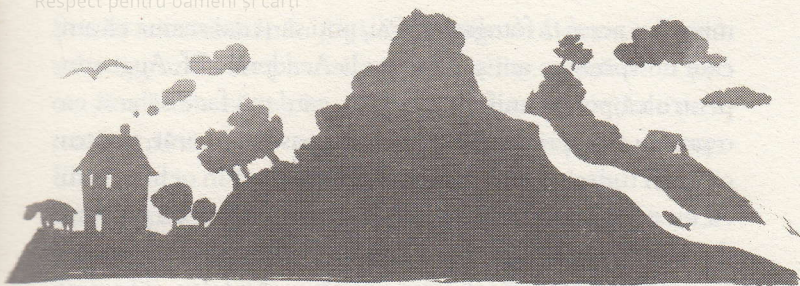
Dar Jonathan a spus că nu trebuie să subestimezi niciodată furia unui fanatic.

— Uită-te la fanii *Războiului Stelelor*, a spus el. Eu, unul, chiar aş arunca o grenadă în geamul lui George Lucas dacă aş crede că asta l-ar face să-l scoată pe Jar Jar Binks din *Amenințarea Fantomei*.

Chestie care pare un pic cam dură, ținând cont cât de mult îi place lui Jonathan *Războiul Stelelor*, dar chiar el a spus că nu trebuie să te aștepti niciodată ca un fanatic să fie logic. Ceea ce probabil că e adevărat.

Așa că i-am spus că o să-i anunț pe oameni la începutul cărții că titlul nu se referă la o insulă adevărată, ci la una metaforică (deși în poveste *există* o insulă adevărată – mai multe, de fapt) și să nu arunce cu grenade în fereastra mea. Mai bine să trimită prăjituri.

— Poftim, i-am spus. Ești mulțumit? Acum pot să încep?

CE TREBUIE SĂ ȘTII DESPRE MINE

Iată ce trebuie să știi despre mine. Mă numesc Holly Theresa Kennet. N-am mai scris o carte până acum, ceea ce nu e de mirare, pentru că nu am decât treisprezece ani, dar am citit multe cărți, așa că știu că trebuie să încep cu prezentarea personajelor. De exemplu, dacă asta ar fi o povestire cu Sherlock Holmes, ar începe cu niște persoane care bat la ușa lui Holmes, și apoi Holmes le-ar arunca o privire scurtă și ți-ar spune că ea e o croitoreasă stângace, care cântă la flaut și căreia îi place ceapa murată, iar el e un colonel în rezervă insomniac, care are un hamster.

Am încercat să aplic metoda pe oameni, dar e mult mai greu în realitate. De exemplu, am lângă mine o fotografie cu mine și cu prietenii mei de la școală, făcută anul trecut, chiar înainte ca această poveste să înceapă. (Acum arăt altfel, îmi las părul să crească.) Ce poți deduce despre

mine din această fotografie? Păi, poți să-ți dai seama că am cam doisprezece ani și că merg la Academia Sf. Augustin pentru că port o uniformă oribilă, care mă face să arăt ca o prună, și te prinzi că nu prea îmi pasă cum arăt, pentru că am o tunsoare lăptoasă, iar părul îmi intră în ochi pentru că nu m-am mai tuns de secole, dar și pentru că nu sunt deloc machiată, spre deosebire de Sufiya și Kali, care nu numai că sunt machiate, dar poartă unghii false, și cercei, și extensii, și tot felul de chestii care teoretic sunt interzise la noi în școală, dar nimănui nu-i pasă.

Mai poți vedea că Issy și cu mine suntem singurii copii albi din poză, așa că poți să-ți faci o idee despre zona în care locuim. E un apartament micuț deasupra unui fast-food în partea asta a Londrei, care e cunoscută ca fiind... cum să zic... fabulos de diversă și culturală și cu multe băcării unde se găsesc produse foarte bune. Chiar *sunt* multe magazine alimentare foarte bune. Poți să cumperi tot felul de chestii grozave de la prăvăliile de pe aici, cum ar fi baclava, rodii, kaki, dulciuri indiene lipicioase și pungi mari de orez super ieftin. Și mai sunt magazine unde se găsesc sariuri în sute de culori diferite, și magazine unde se vinde numai mâncare poloneză, și cafenele cu narghilele turcești și multe chestii de-astea.

Când eram mică îmi plăceau cărțile din seria *The Chalet School*¹, despre o școală din Alpi, unde toți copiii proveneau din țări diferite și vorbeau limbi diferite și, în loc să facă Educație Fizică, urcau pe munți și întotdeauna era câte unul care o pornea singur și cădea de pe stânci.

¹ Serie de povestiri pentru copii ale scriitoarei britanice Elinor Brent-Dyer (n.red.).

Școala noastră nu e în Alpi, iar lecțiile de Educație Fizică sunt îngrozitor de plictisitoare, dar chiar *seamănă* un pic cu școala din castel, în sensul că toți sunt veniți de prin toată lumea; și nu numai din țări plictisitoare precum Elveția, ci din India, Pakistan, Bangladesh, Kenya, Etiopia și dintr-o grămadă de locuri super, pe care o să le vizitezi într-o zi, când o să fii om de știință pe probleme de mediu sau poate activist pentru mediu la Greenpeace, încă nu m-am hotărât. Va trebui să călătoresc până acolo cu vaporul, pentru că sunt împotriva avioanelor, fiindcă emit prea mult dioxid de carbon, dar sigur aș putea să ajung cu vaporul în Africa. Oamenii așa procedau în Epoca victoriană. Prietenul meu Sizwe zice că pot să stau la unchiul și mătușa lui în Africa de Sud, iar prietena mea Neema zice că pot să stau la Buna ei în Pakistan, așa că nici n-ar trebui să plătesc pentru hoteluri.

În fine. Ce mai poți să vezi în poză e că ghiozdanul meu e lipit cu bandă adezivă. Și că haina mea de iarnă mi-e un pic mică și nu *prea* se încheie. Ce *nu* poți să vezi e că pantofii mă strâng puțin la degete, iar cămașa uniformei mi-e mult prea largă, pentru că a fost a fratelui meu, Jonathan, care e cu șapte ani mai mare decât mine. Adică, poate că Sherlock Holmes și-ar da seama de chestia asta, dar din poză nu prea ai cum, pentru că port pe deasupra un sacou.

Sherlock Holmes ar putea crede că pantofii prea mici și cămașa prea mare înseamnă că mamei nu prea-i pasă de mine, dar de fapt eu nu am mamă. A murit când aveam unsprezece ani. Și nu am nici tată. A murit când aveam

șase ani. Sunt o orfană adevărată. Sunt mulți orfani în cărți, dar în viața reală nu mă știu decât pe mine, pe fratele meu Jonathan și pe fratele meu mai mic, Davy, care are șapte ani.

Davy și cu mine locuim împreună cu Jonathan. El e tutorele nostru legal. Asta e cam ciudat, pentru că nu avea decât optsprezece ani când a murit mama și era, practic, încă un copil.

Când le spun copiilor de la școală că locuiesc împreună cu fratele meu, întotdeauna îmi pun o grămadă de întrebări. Unele sunt de-a dreptul idioate:

— Părinții tăi au murit într-un accident de mașină?

(— Nu. De ce cred toți asta? Mama nici măcar nu avea mașină.)

Uneori exagerează cu compătimirea:

— O, Doamne, amândoi părinții tăi au murit! Ce trist! Nici nu-mi pot imagina cum ar fi!

Chestia asta e foarte enervantă, pentru că de obicei vor ca tu să-i faci pe ei să se simtă mai bine. Chestie *extrem* de stupidă, pentru că *eu* sunt cea fără părinți.

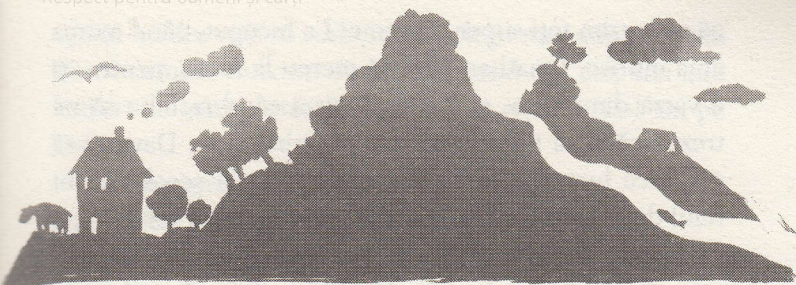
Întrebarea care mi se pune cel mai des e:

— Cum e să fii orfan?

Iar răspunsul este complicat.

Cartea asta e pe jumătate despre cum ne purtăm singuri de grijă și pe jumătate despre toate lucrurile care ni s-au întâmplat vara trecută. Cred că nici Sherlock Holmes n-ar putea ghici ce ni s-a întâmplat. Uneori, nu știu dacă *să cred* că s-au întâmplat atâtea chestii.

Dar așa a fost.

CAFENEAUA LUI CATH

Pentru că mama a murit, Jonathan trebuie să câștige destui bani cât să ne întrețină. Din fericire, avea deja o slujbă când a murit mama. Lucra la Cath's Caff, unde stătea la casă în timp ce Cath frigea cârnații și șunca în bucătărie, făcea cafeaua la aparatul imens de cafea, strângea mesele, umplea mașina mare de spălat vase și ștergea pe jos la sfârșitul zilei.

Ar fi trebuit să lucreze acolo doar vara. Jonathan e super deștept. Trebuia să meargă la facultate în septembrie, să studieze Matematică și Fizică.

A trebuit să se retragă de la facultate când a murit mama. Se face că nu-l deranjează, dar eu pun pariu că da. Pe mine m-ar deranja, dac-aș fi în locul lui. Acum lucrează toată ziua în cafea și are grijă de noi seara.

Cath's Caff se deschide la ora șapte dimineața, așa

că ne trezim toți super devreme. La început, când mama abia murise, Jonathan întârzia mereu la lucru, pentru că e varză dimineăta, și e și mai varză când trebuie să ne trezească și să ne pregătească pe mine și pe Davy, și să găsească lucrurile de care avem nevoie la școală, și tot felul de chestii de-astea. Tot nu se pricepe la fel de bine ca mama. De exemplu, a trecut un an jumate de când nu mi-a lustruit nimeni pantofii și uităm întotdeauna de părți importante din temele pentru acasă, și de zilele fără uniformă, și de costumele de înot, și de bani pentru strângerile de fonduri din vânzarea de prăjituri. Dar măcar acum ajungem la cafenea în jurul orei șapte.

Când ajungem acolo, Jonathan trebuie să înceapă munca, să facă cafele și să ia comenzi. În timp ce așteptăm, Cath ne pregătește mie și lui Davy micul dejun. Mâncăm sendvișuri cu șuncă și mult ketchup și bem căni mari de ceai cu lapte. Eu trebuie să am grijă ca Davy să nu-și dea cu ketchup pe puloverul de școală, să aibă părul pieptănat, șireturile legate și alte chestii din astea. Apoi, la opt și un sfert, îl duc la școală și iau autobuzul spre Sf. Augustin. Partea asta era mai simplă când mergeam amândoi la aceeași școală, dar, atâta timp cât autobuzul nu întârzie prea mult, de obicei mă descurc.

Jonathan nu termină munca înainte de patru jumate, așa că trebuie să mă urc neapărat în primul autobuz care pleacă de la școală, altfel întârzii să-l iau pe Davy. La școala lui Davy *există* un after-school, iar el e, teoretic, înscris, dar trebuie să plătești mai mult pentru fiecare cincisprezece minute în plus pe care le petreci înăuntru,

așa că nu am voie să vorbesc cu colegii mei după ore sau să-mi cumpăr dulciuri de la magazinul din colț sau alte lucruri de genul ăsta. Trebuie să mă grăbesc să-l iau pe Davy.

Când oamenii îmi spun:

— Deci fratele tău are grijă de voi?

...De obicei le răspund:

— De fapt, Jonathan are grijă de mine și amândoi avem grijă de Davy.

Nu-s mai puțin părinte decât Jonathan, chiar dacă sunt doar un copil. Când a murit mama, am avut voie să-mi port singură de grijă, dar Davy a trebuit să meargă la after-school. Nu m-a deranjat. Și prietenul meu Sizwe își purta singur de grijă, pentru că nu are tată, iar maică-sa e foarte ocupată cu firma ei de curățenie, așa că stăteam împreună, ceea ce era distractiv. Dar, când am împlinit doisprezece ani, Jonathan mi-a spus că sunt destul de mare ca să am grijă de Davy. Plus că after-school-ul era costisitor, iar noi aveam nevoie de bani.

Vedeți, chestia la Jonathan e că nu câștigă destui bani ca să ne ajungă pentru toate. Câștigă destul cât să plătească chiria și mâncarea și, de obicei, ne mai rămâne foarte puțin în plus. Dar problema e că Davy e invitat la zile de naștere și trebuie să cumpere un cadou. Sau vine Crăciunul. Sau se strică mașina de spălat. Sau pantofii îmi rămân mici. Sau se organizează o excursie cu școala. La început, obișnuiam să cheltuim banii din bancă, pentru că zilele de naștere și pantofii noi și mașinile de spălat sunt importante. Dar am cheltuit toate

economiile mamei și nu mai aveam niciun ban. Și am intrat în descoperirea de cont. Și atunci am început să ne panicăm.

Așa că acum îl țin pe Davy ocupat până termină Jonathan programul la muncă. Câteodată mergem la Cath's Caff și îl așteptăm până termină programul, dar e cam plictisitor, iar Cath nu ne dă mâncare gratis decât dacă are niște gogoși vechi pe care altfel le-ar arunca, și de obicei nu prea sunt nici din alea.

Totuși, e destul de ușor să ai grijă de Davy. Chiar foarte ușor, dacă te gândești că are numai șapte ani. Adică nu trebuie decât să-i pregătesc un sendviș și el e foarte fericit să construiască lucruri din Lego sau să se joace cu iepurele lui, Sebastian, care e un foarte blând iepure de casă, pentru că noi nu avem grădină. De cele mai multe ori nu prea mă *deranjează*. Mă gândesc de multe ori că e destul de tare, e ca și cum aș fi o însoțitoare tânără. Sau o mamă adolescentă. Aproape adolescentă. O mamă-surogat aproape adolescentă.

Numai câteodată, când prietenii mei pleacă undeva fără mine, atunci mă *deranjează*. Câteodată ar fi frumos să mai pierd vremea cu Neema și Sizwe în parc și să nu trebuiască să mă grăbesc să-l iau pe Davy.